

Klaudio Damjani

SUVO ZLATO

I bio sam skinuo jaknu
 i legao na krevet
 i čekao da prođe vreme
 s gorčinom u srcu.
 I zamislio sam da sam star
 i da si i ti stara,
 i viđali smo se, nalazili,
 i mogli smo da sedimo, i da pričamo
 jedno kraj drugog, sada bez ljubavne želje.
 I ti si mi pričala kako si patila
 kad smo se rastali,
 koliko si se dana osećala kao robot,
 da si se kretala i bez života u sebi
 i osećala kao da su ti odstranili
 pluća, i nisi mogla da dišeš.
 A ja sam ti pričao kako sam hodao
 i vukao se iz sobe u sobu
 s olovnom kuglom uglavljenom u grudima...

* * *

Da, bilo je tako, i gledali smo stvari
 oko nas, stvari jednostavne, lišće
 koje se odvajalo od drveća u ranu jesen
 i drugo što je već opalo,
 decu koja su trčala i vikala
 i drveće koje je bilo nepomično, blizu nas, na svom mestu.

* * *

Kada bi vreme klizilo a da ne ranjava,
 kada ne bi ranjavalo, nego samo klizilo,
 kada bih mogao da ovako živim stalno, kao sada,
 budem u vrtu i pišem, s drvećem što raste uokolo
 – i trava je porasla, i moraću da je pokosim –
 kada nas ne bi stajali pred izbore,
 terali da brinemo, za nas ili za naše drage...
 ali nije tako... vreme protiče i seče kao sekira

i potom se vraća nepromenjeno, briše krv brzo
i ti si opet u istom vrtu, sa istim rastinjem,
u poznijem vremenu, nakon što se sve dogodilo
a ipak je sve tako sveže, i ne bi hteo da misliš ni na šta,
hteo bi da se prepustiš cvrkutu ptica,
hteo bi da zaspiš u senci.

* * *

Ja jedino umem da budem sam
u ovom vrtu,
umem da slušam ptice na granama
i zujanje pozornih insekata,
umem da osetim kako trava raste
i godišnje doba napreduje,
umem da osetim koliko je vremena prošlo
i koliko će još morati da prođe,
umem da vidim kako je počišćena staza
uprkos onome što se dogodilo,
umem da osetim kako se tvoji koraci približavaju,
devojčice i žene, bez ikakvog šuma,
umem da osetim svoju otkinutu porodicu,
isečenu sekirom,
potom obnovljenu kao izdanci udno stabala,
kao repovi gušterâ.

* * *

Svaki je trenutak suvo zlato,
izgleda mi neverovatno, iako su blizu,
da ih je toliko.
Znam da ću umreti, ipak znam i
da mogu da zastanem, i proživim
nešto od ovih srećnih trenutaka.
Mogu da sednem načas ovde
i dišem,
mogu da uhvatim note
i da ih slušam jednu po jednu
i da se iznenadim neverovatnim redom,
mogu da patim, mogu da uvedem
patnju u ovaj mir, mogu da krvarim
a ipak ostanem, ostanem da mirno sedim,
puštajući da me odnesu.

* * *

Vrelina sunca na zidu,
cigle koje se greju,
dah trave što raste kroz pukotine,
krckanje šišarki, jak miris iglica,
plavo nebo koje sija,
sveža toplina senke
i ovaj vetrić
što je iznenada dunuo
i prolazi između tvojih i mojih obraza
i miluje nam kose,
navodeći nas kao listove
koji na kraju sleću na zemlju.

* * *

Srce moje, uzimam te u naručje
i stežem te jako,
potom te ljubim
i podižem uvis,
potom te držim uz sebe
dok ti padaš u san.
Ti me zoveš
i ja ti pričam bajku,
potom se bojim da ćeš otići
i stežem te jako.
Hteo bih da tvoji dani
uvek budu kraj mojih,
da ne budeš daleko
nego da živiš sa mnom,
da nam u društvu protiče vreme,
da smo kao dve susedne reke
koje uporedo teku
i potom se spajaju u jednu.

* * *

Umreti je kao roditi se,
nešto što ne moramo da uradimo sami.

* * *

Iako je sve zapušteno,
iako je sve pokrila prašina
i leži nepokretno, u zaboravu,
iako je tako, meni to ne smeta.
Sedam na ovu prašnjavu stolicu
koju bih mogao da smrskam svojom težinom,
govorim sa osobama koje niko ne vidi,
ko bi me video mogao bi mi se smežati.
I da mi se drugi smeju, uopšte mi ne smeta,
i da me ignorišu, ni to mi ne smeta.
Ovi zidovi koje dotičem, pogledaj, troše se,
ova boca vode naprsila je tek,
ovaj hleb na stolu ne postaje prašina,
ovaj escajg i tanjiri, postavljeni, složeni,
jedno u vezi sa drugim, a svi mi uokolo
kako se krstimo i zahvaljujemo Gospodu
pre jela.

* * *

To je rat u kojem nema borbe,
padaju bombe, i to je sve,
pogađaju vas na ulici, u piljarnici,
u bioskopima, u supermarketima, na radnim mestima,
čak i kod kuće: ulaze kroz prozor
i eksplodiraju vam u lice.
I kada pravite bunkere
sto metara ispod zemlje,
čeličnih zidova, dijamantskih vrata,
i tamo vas bombe pogađaju.
Ljudi, zapravo, ne odlaze u skloništa,
ne ostaju kod kuće, niti se skrivaju
nego sve rade, kao da je sve normalno,
izlaze, odlaze na posao, u bistroe, u provod
kao da je sve normalno,
kao da je sve kao ranije.

Izvornik: Claudio Damiani: Attorno al fuoco, Avagliano, Roma, 2006.

(Sa italijanskog preveo Dejan Ilić)